

tersta västra doseringarna av den halvö vi korsat och som tillhör Pei-shans sydligaste randkedja. I sydväst och VSV sträcker sig horisontlinjen lika jämn som havets och just åt detta håll ha vi också att söka Lop-nor. Åt VNV avtecknar sig helt svag och låg konturen av en bergskedja, som måste vara Kuruk-tagh och mot nordväst, norr och nordost synas också blånande berg.

Vår vändpunkt är belägen 30 km. söder om min väg i februari 1901 och omkring 40 km. öster om den mot nordost riktade viken av Stor Lop-nors torra "schor"-mark. Om terrängens karaktär och utseende i denna "vik" får man ett begrepp genom skildringen av marschen den 17 februari 1901 i min bok "Asien, tusen mil på okända vägar", II, sid. 85, som visar hur stora svårigheter jardanglandskapet reste även i kamelernas väg och hur fornsjöns vik bildade en absolut oöverstiglig barriär för bilar.

"Den 17 februari (1901). Vårt läge börjar bli rätt betänkligt. Kamelerna hava i tio dagar ej fått något att släcka törsten med utom några munnar snö vid den driva vi funno för en vecka sedan. Deras krafter kunna ej räcka i det oändliga.

Under dagens marsch lämnade vi i tur och ordning bakom oss de små kedjor, vi korsat på färden mot norr. De löpa ut i väster den ena efter den andra och försvinna spårlöst samt stå sålunda icke i fortlöpande sammanhang med Kuruk-tagh, ehuru de höra till samma orografiska system. Långt i väster synas Kuruk-taghs kedjor högre och mäktigare än de vi hittills korsat. Då vi hade större utsikt att finna vatten i deras närhet än i öknen, styrde vi kursen mot dem och höllo sålunda mot väster...